

RICK RIORDAN PREDSTAVUJE

Aru Šah

A KONIEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

Aru Šah a koniec času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Roshani Chokshi
Aru Šah a koniec času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Aru Šah

A KONIEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

*Mojim sestrám:
Niv, Victorii, Bismah, Monike a Shraye.*

Naozaj by sa nám zišla nejaká spoločná znelka.

Obsah

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere	13
Ajajaj	22
Prebudenie	30
Ne-kom-pe-tent-nosť	35
Ďalšia sestra	43
Dívaj sa, ale nie naozaj	50
Rada strážcov	60
Kto je tvoj otec?	75
Tri kľúče	80
Výprava do salónu krásy	94
Sneží, sneží popolček	103
Privedte ďalšieho démona! Počkať, radšej nie... ..	111
Hipster v mravenisku	123
Výprava do samoobsluhy	129
Prečo sú všetky začarované veci také bezočivé?	141
Čo priniesli Sezóny	153
Knižnica od A po Z	165
Zvláštnosti	175
Toto naozaj... NAOZAJ... nedokážem	187
Fíha, ona to dokázala	197
Dvere a psy	203
Ktože je poslušný psíček?	209
Index duše	214
Trúfnuť si, narušiť, uráčiť sa	225

Čo vidieť (a čo nie)	235
Môj dom, nie váš! Nedotýkať sa!	244
... a potom nastúpila horda svätajánskych mušiek veľká ako Godzilla	251
Príbeh paláca	258
Most zabudnutia	266
Šukrov príbeh	274
Čudne to tu smrdí	282
#Jednotka na Mininom zozname Desiatich spôsobov, akými nechce zomrieť: Smrť smradľavým dychom	289
V budúcom živote budem krava	297
Jazierko minulosti	303
Dostanem na cestu lepšie vlasy?	312
Začala s tým televízia	322
Útok!	329
Aru Šah je klamárka	337
Ktože je tu klamár?	345
Zlyhanie	349
Máš to tam všetko?	353
Slovné zvratky	361
Prečo, prečo, prečo? Hlúpe slová	366
Hav	372
SLOVNÍČEK	378

Z Aru Šah vám vybuchne hlava

Stalo sa vám niekedy, že ste čítali knihu a pomysleli ste si: *Páni, škoda, že túto knihu som nenapísal ja!?*

Takou knihou je pre mňa *Aru Šah a koniec času*. Je v nej všetko, čo mám rád: humor, akcia, výborné postavy a, samozrejme, úžasná mytológia! Lenže túto knihu by som sám napísať nemohol. Nemám prirodzené ani naštudované vedomosti na to, aby som sa popasoval s obrovským, neuveriteľným svetom hinduistickej mytológie, nie ešte, aby som to napísal takto zábavne a čitateľne.

Šťastie pre nás všetkých, že to dokáže Roshani Chokshi.

Pokiaľ nepoznáte hinduistickú mytológiu, tak na vás čaká príjemné prekvapenie! Mysleli ste si, že Zeus, Áres a Apolón

sú samorasti? Len počkajte, keď spoznáte Hanumána a Urva-
ší. Mysleli ste si, že *Anaklusmos* je super zbraň? Tak sa pozri-
te na parádnu zbierku božských zbraní zvaných *astrы* – palice,
meče, luky a siete utkané z bleskov. Vyberte si, čo sa vám páči.
Budete ich potrebovať. Mysleli ste si, že Medúza je desivá?
Slabý odvar proti *nágom* a *rákšasom*. Aru Šah, energická a ši-
kovná siedmačka z Atlanty, sa chystá vhuľnúť do tohto
bláznovstva a z jej dobrodružstiev vám veľmi príjemne explo-
duje hlava.

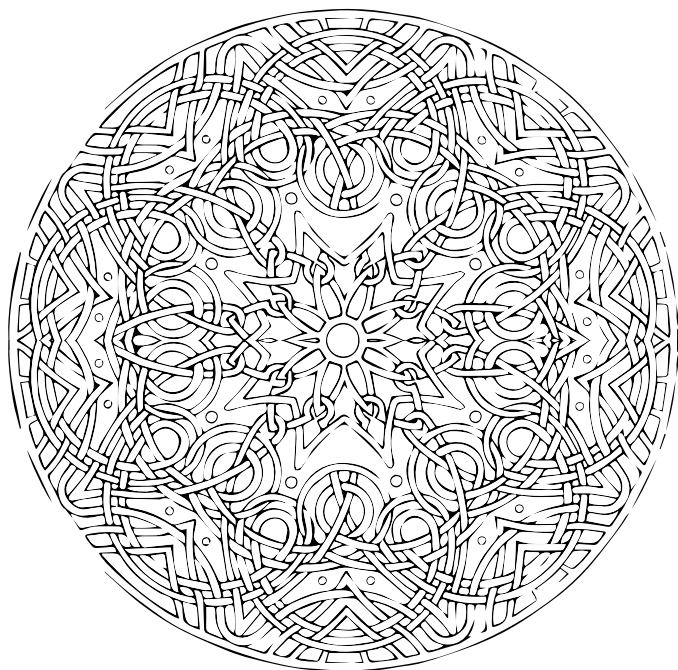
A ak poznáte hinduistickú mytológiu, zažijete najzábav-
nejšiu rodinnú slávnosť všetkých čias. Stretnete sa s množ-
stvom svojich oblúbencov – s bohmi, démonmi, netvormi, lot-
rami aj hrdinami. Vyletíte k nebesám a zostúpíte do podsvetia.
A bez ohľadu na to, koľko z tých mýtov poznáte, stavím sa
s vami o balíček Twizzlers, že sa dozviете niečo nové.

Asi ste už zistili, aký som šťastný, že sa s vami môžem
o túto knihu podeliť. Áno, som fakt nadšený.

Tak na čo čakáme? Aru Šah sa poneviera po Múzeu sta-
rého indického umenia a kultúry, kde pracuje jej mama. Za-
čali sa jesenné prázdniny a Aru by dala ruku do ohňa za to,
že ju čaká ďalší nudný deň.

Haha. Je vedľa ako tá jedľa.

Rick Riordan

1. KAPITOLA

V ktorej Aru ľutuje, že otvorila dvere

Ak vyrastáte obklopení krajne nebezpečnými vecami, hrozí vám, že si na ne po určitom čase zvyknete. Aru žila v Múzeu starého indického umenia a kultúry asi odjakživa. A veľmi dobre vedela, že sa nesmie dotknúť lampy na konci Siene bohov.

Hovorila o tej „skazonosnej lampe“ podobne ako pirát, ktorý skrotil morskú obludu a len tak mimochodom prehodí: *Hm, myslíte tuto starca Ralfíka?* Ale aj keď bola na ňu zvyknutá, ani raz ju nerozsvietila. To by bolo proti pravidlám. Proti pravidlám, ktoré odriekavala každú sobotu, keď viedla populárnejšiu prehliadku múzea.

Niekomu možno nevonia pracovať cez víkend, ale Aru to nikdy nevnímala ako prácu.

Brala to ako obrad.

Ako tajomstvo.

Obliekala si na to jasnočervenú vestu s tromi ozdobnými gombíkmi. Napodobňovala mamin hlas múzejnej kurátorky a – čo bolo na tom najlepšie – ľudia ju *počúvali*. Nespúšťali zrak z jej tváre. Najmä keď hovorila o tej prekliatej lampe.

Niekedy sa jej zdalo, že je to tá najúžasnejšia vec, o ktorej kedy rozprávala. Prekliata lampu je omnoho zaujímavejšia téma na rozhovor než napríklad návšteva u zubára. Hoci, dá sa povedať, že prekliate sú oboje.

Aru žila v múzeu tak dlho, že už pred ňou neskrývalo nijaké tajomstvá. Čítala a písala si úlohy pod obrovským kameným slonom pri vchode. Často zaspala v premietacej sále a zobudila sa tesne predtým, než praskajúca nahrávka oznámila, že India sa stala nezávislou od Veľkej Británie v roku 1947. Dokonca si pravidelne skrývala cukríky v papuli štyristoročnej sochy morského draka v západnom krídle (dala mu meno Steve). Aru vedela o všetkom, čo sa kde v múzeu šuchlo. Až na jednu vec...

Na lampu. Tá pre ňu zostávala veľkou záhadou.

„Vlastne to nie je tak celkom lampu,“ vysvetlila jej mama, renomovaná kurátorka a archeologička doktorka K. P. Šah, keď ju Aru po prvý raz ukázala. „Voláme ju *diya*.“

Aru si pamätala, ako si vtedy pritláčala nos o sklenú vitrínu a hľadela na ten kus hlíny. Na prekliaty predmet to vyzeralo dosť nudne. Trochu pripomínal rozpučený hokejový puk.

Okraje mal zdobené drobnými znakmi, pripomínali stopy po uhryznutí. No aj keď lampa vyzerala celkom obyčajne, zdalo sa, akoby sa od nej dokonca aj sochy v Sieni bohov odkláňali a udržiavali si odstup.

„Prečo ju nemôžeme rozsvietiť?“ spýtala sa vtedy mamy.

Mama sa vyhla jej pohľadu. „Svetlo niekedy ožiari veci, ktoré je lepšie nechať v tme. Okrem toho, nikdy nevieš, kto sa práve díva.“

Aru, tá sa dívala. Dívala sa celý svoj život.

Každý deň po škole prišla domov, zavesila batoh na chobot kamenného slona a zakrádala sa k Sieni bohov.

Bola to jej najobľúbenejšia expozícia múzea, zahŕňala stovku sôch rôznych hinduistických bohov. Mama dala obložiť steny zrkadlami, aby návštevníci videli artefakty zo všetkých strán. Tie zrkadlá boli „starobylé“ (toto slovo Aru použila, keď predala Burtonovi Praterovi zelenkastú pencu za závratnú sumu dva doláre a polovicu tyčinky Twix). Vďaka vysokým brestom a lagerstrémiám za oknami prenikalo do Siene bohov vždy trochu tlmeného svetla. Akoby našuchoreného. Akoby sochy mali svetelné koruny.

Aru zastala vo dverách a obzerala si svoje obľúbené postavy – boha Indru, vládcu nebies metajúceho blesk, boha Krišnu hrajúceho na flaute, meditujúceho Budhu sediaceho vzpriamene s prekríženými nohami –, až pokiaľ nevyhnutne ako magnet nepritiahla jej pohľad *diya* v sklenej vitríne.

Vždy tam dlho stála, čakala na niečo... na čokoľvek, čo by

urobilo nasledujúci školský deň zaujímavejší, alebo vďaka čomu by si ľudia všimli, že ona, Aru Šah, nie je obyčajná siedmačka prehrýzajúca sa druhým stupňom, ale niekto *výnimočný*...

Aru čakala na zázraky.

A zo dňa na deň bola sklamanejšia.

„Urobte niečo,“ zašepkala sochám bohov. Bol pondelok ráno a ona ešte trčala v pyžame. „Máte veľa času vyvieť niečo párádne, lebo mám jesenné prázdniny.“

Sochy neurobili nič.

Aru pokrčila plecami a pozrela sa z okna. Stromy v Atlante v Georgii si ešte neuvedomili, že je október. Len v hornej polovici nabrali červenozlatistý odtieň, akoby ich niekto namočil do vedra s ohňom a potom vrazil späť do trávnik.

Ako Aru čakala, vyvíjal sa z toho poriadne nudný deň. Už to ju malo vystríhať. Svet veľmi rád klame ľudí. S obľubou predstiera, že deň bude jasný a lenivý ako slnkom rozohriaty med stekajúci po pohári, a pritom vyčkáva, kedy prestanete byť v strehu...

A znenazdajky udrie.

Chvíľu predtým, ako sa rozdrnčal zvonček pri vchodových dverách, poletovala Aruina mama v ich maličkom prepchatom byte pripojenom k múzeu. Zdalo sa, že číta tri knihy naraz, pritom rozprávala do telefónu jazykom, ktorý znel ako zbor drobných zvončekov.

Aru zatiaľ ležala dolu hlavou na gauči, hádzala do mamy pukance a robila, čo mohla, aby upútala jej pozornosť.

„Mami, ak nič nepovieš, tak so mnou pôjdeš do kina!“

Mama sa spôsobe zasmiala do telefónu. Aru sa zamračila. Prečo sa ona sama nevie takto smiať? Od nej to vždy znelo, akoby sa dusila vzduchom.

„Mami. Ak nič nepovieš, tak mi kúpiš psa! Pyrenejského horského. A dáme mu meno Doktor Havkáč!“

Mama teraz so zatvorenými očami prikyvovala, čo znamenalo, že sa naozaj sústreďuje. Lenže nie na Aru.

„Mami, ak nič nepovieš, tak...“

Píííp! Píííp! Píííp!

Mama nadvihla jemne oblúkovité obočie a zadívala sa na Aru. *Vieš, čo máš robiť.* Aru to vedela. Len sa jej do toho nechcelo.

Skotúlala sa z gauča a ako Spiderman preliezla po zemi, či aspoň takto nezíska maminu pozornosť. Nebola to hračka, dlážka bola posiata knihami a poloprázdny hrnčekmi čaju s korením. Obzrela sa a videla, ako si mama niečo značí do poznámkového bloku. Aru sa naštvála, otvorila dvere a zamierila ku schodom.

V pondelok popoludní vládol v múzeu pokoj. Dokonca aj Sherrilyn, vedúca múzejnej ochranky a trpezlivá Aruina pestúnka cez víkendy, mala v pondelok voľno. Každý iný deň – okrem nedele, keď mali zatvorené – pomáhala Aru rozdávať návštevnícke nálepky. Informovala hostí, kadiaľ sa ide k rôznym

expozíciám, a ukazovala im, kde sú záchody. Raz sa jej dokonca pošťastilo vynadať jednému nešťastníkovi, ktorý potľapkal kamenného slona s nápadným nápisom NEDOTÝKAŤ SA (Aru tomu zákazu rozumela tak, že sa vzťahuje na všetkých okrem nej).

Vedela, že v pondelok prichádzajú iba náhodní návštevníci, ktorí sa prišli ukryť pred zlým počasím. Alebo tí, čo potrebujú nenápadne vyjadriť obavy, že Múzeum starého indického umenia a kultúry uctieva diabla. A niekedy to bol jednoducho len poslíček z FedExu s balíčkom.

Čo nečakala, keď otvárala dvere, bolo, že za nimi uvidí troch spolužiakov z Augustovej základnej školy. Nadvihol sa jej žalúdok, ako keby sa s ňou odrazu zastavil výťah. Brucho sa jej stiahlo od strachu, zhĺkla a tí traja vyvalovali oči na jej pyžamo so Spidermanom.

Prvá, Poppy Lopezová, si založila opálené pehavé ruky na prsiach, hnedé vlasy mala stiahnuté vzadu do prísneho drdolu ako baletka. Druhý, Burton Prater, natiahol ruku a na dlani mu ležala škaredá penca. Burton bol malý a bledý a v pásikavej žlto-čiernej košeli vyzeral ako nešťastný čmeliak. Tretia, Arielle Reddyová, triedna krásavica s tmavohnedou pletou a lesklými čiernymi vlasmi, si ju len zlostne premeriavala.

„Vedela som to!“ vyhlásila Poppy víťazoslávne. „Na matike si všetkým natárala, že tá mama zoberie na prázdniny do Francúzska.“

Veď mi to aj sľúbila, pomyslela si Aru.

Raz v lete sa mama schúlila na gauči, unavená z ďalšej zá-
morskej cesty. Tesne predtým, ako zaspala, stisla Aru plece
a povedala: *Možno ťa na jeseň zoberiem do Paríža, Aru. Pri Sei-
ne je jedna kaviareň, kde počuješ, ako vychádzajú hviezdy, skôr
než sa roztancujú na večernej oblohe. Zájdeme si do pekárstva
a do múzeí, budeme popíjať kávu z malých šáločiek a celé hodiny
sa prechádzať v záhradách.*

V tú noc nemohla Aru zaspať. Predstavovala si úzke
klukaté uličky a záhrady také nóbl, že aj kvety sa v nich tvá-
rili naduto. Vďaka maminmu sľubu si upratala izbu a bez
šomrania umyla riad. A v škole si z tejto nádeje vytvorila br-
nenie. Všetci ostatní spolužiaci v Augustovej základnej škole
mali prázdninové domy na exotických miestach ako Maldivy
alebo Provensalsko a ponosovali sa, keď mali ich rodičia jach-
ty v servise. Ten prísľub Paríža Aru o maličký krôčik posunul
medzi nich.

Teraz mala čo robiť, aby sa pod pohľadom Poppiných mod-
rých očí nescvrkla. „Mama musí ísť na tajnú misiu. Nemohla
ma nikam zobrať.“

Trochu to bola pravda. Na služobné cesty ju mama nikdy
nebrala.

Burton zahodil zelenú mincu. „Oklamala si ma. Dal som
ti dva doláre!“

„A dostal si *starobylú* mincu...“ začala Aru.

Arielle jej skočila do reči. „My vieme, že klameš, Aru. Pre-
tože si *klamárka*. A po prázdninách to všetkým povieme...“

Aru pocítila nevoľnosť. Keď minulý mesiac nastupovala do Augustovej základnej školy, tešila sa. Dlho jej to však nevydržalo.

Na rozdiel od iných študentov sa nevozila do školy elegantnou čiernou limuzínou. Nemala dom na pláži. Nemala izbu na štúdium ani slnečnú izbu, mala iba *izbu*, a bolo jej jasné, že v skutočnosti je to skôr komora trpiaca velikášskym komplexom.

Čoho mala dosť, bola predstavivosť. Aru snívala celý svoj život. Každý víkend, keď čakala, kedy sa mama vráti domov, si o nej vymýšľala príbehy: je špiónka, vyhnaná princezná, čarodejníca.

Mama tvrdila, že sa jej nechce chodiť na služobné cesty, ale že sú nutné, aby udržala múzeum v prevádzke. A keď už bola doma a zabudla hoci na Aruin šachový krúžok alebo spev v zbore, nebolo to preto, že by na dcéru kašľala, ale preto, lebo mala veľa práce s udržiavaním svetového mieru, rozvojom umenia a tak ďalej.

A preto, keď sa spolužiaci v škole pypytovali, rozprávala im Aru rozprávky. Ako tie, čo si vymýšľala pre seba. Hovorila o mestách, kde nikdy nebola, o jedlách, ktoré nikdy nejedla. Keď prišla v ošúchaných topánkach, vysvetľovala, že tie lepšie poslala do Talianska do opravy. Bránila sa nepatrne nadvihnutým obočím a naschvál komolila mená obchodov, kde nakupovala oblečenie, z Targetu urobila francúzsky *Tar-Jay*, z Walmartu nemecký *Vahl-Mahrt*. A keď to nevyšlo, jedno-ducho vzdychla: „Verte mi, túto značku nepoznáte.“